

Un llarg i tossut camí

El Teatre dels anys seixanta

Farem una divisió de períodes de temps ben convencional: El teatre dels anys seixantes i el dels anys setantes.

No podem caure en la ingenuïtat de creure que abans dels Cicles no hi havia res. En aquest abans, a més de fallar-li la infraestructura del suport públic, —també li falla ara—, li fallava l'organització i la programació. Tot era molt més fragmentari. La consideració del teatre era molt diferent. Era únicament una activitat recreativa, sobretot en els primers seixantes.

Dintre aquests primers seixanta, existeixen a Granollers dues agrupacions dramàtiques: «Foyer» i un grup innominat que dirigeix el Sr. Lluís Pujol (q.e.p.d.) format per gent procedent de l'antiga emissora de la «Falange».

Del «Foyer», solament se'n coneixen, durant aquesta dècada, tres muntatges: Assaig general, d'Escobar; Els condemnats, de B. Porcel, i Primera representació, de J. Oliver. Desapareix l'any 1963.

L'altre grup, estrena un muntatge i passa a millor vida: Los blancos dientes del perro, d'E. Criado.

El Casino de Granollers, durant els anys del 60 al 63, organitza una representació cada diumenge de Quaresma, en substitució del tradicional ball dels diumenges a la tarda. Els socis i simpatitzants hi assisteixen. La qualitat dels grups participants hi ajuda. El Casino de Granollers és gairebé el que es féu exclusiu de l'inoblidable grup Palestra, de Sabadell, que amb un rigor poc usual, tant tècnic com interpretatiu, dona a conèixer obres de teatre sud-americà i traduccions de teatre europeu al castellà. Hem constatat la poca fortuna que aquest grup ha fet entre els tractadistes de teatre independent a Catalunya, quan parlen del moviment teatral dels anys 50 i 60.

L'Associació Cultural, durant aquests temps, viu el marasme imposat per les mesures i manipulacions de què ha estat objecte per part dels «stalins» i «bèries» de la dreta local, d'infeliç memòria i deixant de banda la presentació de grups com l'Agrupació Dramàtica de Barcelona, Teatre Experimental Català, Grup de Teatre Independent del C.I.C.F., La Glaca, etc., la seva tasca promotora queda molt minvada.

Una altra activitat teatral que té una certa importància és portada a terme pel grup d'estudiants universitaris de Granollers, que amb una afinada escenografia munta, entre altres: Woyzeck, de G. Büchner; El Tintero, de C. Muñoz; L'hort dels cirerers, de A. Txèkhov, i El procés de Lúculus, de B. Brecht.

Joventuts Musicals, porten a terme una tasca semblant a la de l'Associació Cultural.

Hem comptat durant l'any un promig de 4 a 6 representacions, que fa que els granollerins de l'època hagin pogut veure uns 40 o 50 espectacles diferents durant la dècada.

A la ciutat encara hi queden dos teatres: el del Casino i el de la Pista Rosa (després Centri Club i des de sempre La Unió Liberal).

El teatre a Granollers, per obra i gràcia dels CICLES DE TEATRE durant aquest dies del mes de Novembre de 1978, treballa amb alta tensió, que contrasta amb la baixa tensió d'activitat, un pèl esmorteïda, de durant l'any. Cal remarcar, però, que els Cicles, estiguem-hi d'acord o no, han estat els catalitzadors d'una acció teatral a Granollers, que no arribarà a ser acomplerta fins que hom pugui disposar d'una plataforma, en la qual ja no calgui parlar de tensions alternes. Aleshores el teatre serà un fet de ca-

«La Torna» polèmica d'Els Joglars

La irressistible ascensió del Teatre dels anys setanta

La gent, als inicis dels seixanta pren una actitud participativa davant el fenomen TEATRAL. Una dita corrent entre la gent de teatre d'aleshores deia «és millor tocar el violí que escoltar-lo». Ho provaren i compregueren que se n'havia d'aprendre, d'altra forma era impossible poder-se comunicar passablement. Per això molts grups teatrals comencen i acaben de forma immediata. Mancava una preparació. A més no es pot emprendre cap activitat artística sense un mínim de rigor i no hi ha rigor sense un mínim d'exigència i d'inquietud intel·lectual.

Als primers setantes torna a haver-hi un nou intent de participació activa. L'A. Cultural crea el T.A.C.: l'acció comença per teatre llegit, poc després ja hi ha directora, l'Anna Bosch, sota la mirada de la qual s'estrena «Petita història d'un home qualsevol», de R. Gomis. És el mes d'octubre de 1971.

Per la primavera del mateix any, dintre el marc de les Festes Populares de Primavera «Pompeu Fabra», l'Associació Cultural con-

voca el Primer Premi de Teatre Ciutat de Granollers, sota el Patrocini de l'Ajuntament de la ciutat.

A la tardor de l'any 1972, s'inicia el Primer Cicle de Teatre a Granollers.

Hem oblidat conscientment ressenyar les

activitats teatrals del C.I.T. local, per dues raons:

1. — La conxorxa del C.I.T. funciona en règim de comanament a distància.

2. — Les activitats que en alguns moments porta a terme l'entitat són les d'arribar, fer, pagar i marxar.

Amb tot, aquesta misteriosa activitat provoca uns moviments de resistència que aglutinen i fan consistents les forces culturals, que arrelades, malvivien a Granollers.

Així, queden constituïts els elements necessaris que fan possible l'ulterior desenvolupament del Cicle, i de retop, les campanyes teatrals a la ciutat: El T.A.C., que assumeix l'organització; el Premi de Teatre, que per mitjà dels homes del jurat més o menys relacionats amb l'Institut del Teatre de Barcelona serveix de comitè d'assessorament i la Comissió Pompeu Fabra, que funciona com a coordinadora d'entitats culturals, per mitjà de la qual li donen el suport necessari

PlaçaGran
Publicació
Granollerina

Subscriuiu-vos-hi!